

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 12.320 van 7 februari 2017
in de zaak A. 221.255/XIV-37.297**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Charles Buytaert
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Regentschapsstraat 4
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 18 januari 2017, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 180.293 van 3 januari 2017 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 24 januari 2017 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. De materiële motiveringsplicht is als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. Het eerste middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

Verzoeker herhaalt in zijn eerste middel een aantal grieven die hij heeft aangevoerd voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voert aan dat het bestreden arrest er geen antwoord op biedt. Verzoeker gaat met zijn kritiek echter voorbij aan de concrete motivering van het bestreden arrest. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwijst in het bestreden arrest in de eerste plaats naar de richtlijnen van het UNHCR met betrekking tot seksuele oriëntatie die voorschrijven dat wanneer een kandidaat-asielzoeker geen bewijs kan verschaffen aangaande zijn of haar seksuele oriëntatie en/of er een gebrek is aan specifieke informatie betreffende de status van LGBT in het land van herkomst, de seksuele oriëntatie dient te blijken uit de verklaringen van de kandidaat-asielzoeker. Vervolgens oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op gemotiveerde wijze dat verzoeker geen vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade heeft aangetoond en er geen geloof kan worden gehecht aan zijn vrees voor vervolging. Daarbij merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat “verzoeker niet ernstig kan beweren dat het CGVS enkel de verklaringen onderzoekt aan de hand van ‘stereotype’ opvattingen en een eigen visie op homoseksualiteit”, dat hij niet aantoont “waarom het niet redelijk is te veronderstellen dat het ontdekken van de eigen homoseksuele geaardheid geen ongerustheid meebrengt, minstens een zoeken naar een draaglijke aangepaste levensstijl”, dat “verzoeker had moeten ervaren dat de maatschappij, zijn vrienden en familie een homoseksuele geaardheid niet als ‘normaal’ aanzien en dit directe gevolgen had voor verzoekers keuze van vrienden, zijn handelswijze en zijn plaats in de samenleving” en dat “kan verwacht worden dat hij doorleefde verklaringen aflegt aangaande zijn eigen homoseksuele bewustwording, ervaringen en relaties en de eigenheid van homoseksualiteit, *quod non in casu*”. Het bestreden arrest voldoet aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. Daargelaten de vaststelling dat in het bestreden arrest niet wordt geantwoord op de grief dat er geen tolk Engels aanwezig was tijdens het gehoor op het commissariaat-generaal, blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat het gehoor werd afgenomen in het Engels en dat verzoeker niet heeft toegelicht op welke wijze het feit dat er geen tolk aanwezig was een impact zou hebben gehad op zijn verklaringen en de wijze waarop deze werden beoordeeld. Deze onregelmatigheid kan dan ook de strekking van het bestreden arrest niet hebben beïnvloed zodat het middel in die mate niet tot de cassatie er van kan leiden. Het eerste middel is in die mate kennelijk ongegrond.

2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is een administratief rechtscollege dat jurisdictionele beslissingen uitspreekt, te dezen met hervormingsbevoegdheid, waarop “het recht op behoorlijk bestuur zoals vervat in art. 41

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en art. 8 lid 2 Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005” niet van toepassing is. Verzoeker kan zich bovendien in een cassatieberoep tegen een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet dienstig beroepen op een schending van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 ‘tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen’. Het tweede middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

Zoals reeds bij de behandeling van het eerste middel werd vastgesteld, wordt in het bestreden arrest wel degelijk verzoekers profiel als homoseksueel in Gambia onderzocht maar wordt daarbij op omstandig gemotiveerde wijze besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas en van zijn voorgehouden seksuele geaardheid. Verzoekers kritiek dat in het bestreden arrest niet wordt vastgesteld “naar welk land hij dan ingevolge de negatieve asielbeslissing zou moeten worden verwezen” mist bovendien feitelijke grondslag. Het tweede middel is in die mate kennelijk ongegrond.

3. Daargelaten de vraag of verzoeker zich rechtstreeks kan beroepen op Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 van het Europees Parlement en de Raad inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, beperkt hij zich in het derde middel tot de loutere bewering dat “niet alle elementen die voorlagen of voor konden liggen bij de beoordeling van de asielaanvraag [werden] betrokken”, zonder op enige wijze nader uiteen te zetten met welke elementen de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rekening zou hebben gehouden. Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op zeven februari tweeduizend zeventien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams